

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **Český báňský úřad**, se sídlem Praha 1, Kozí 4/748, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 31. 7. 2013, č. j. ÚOHS-R340/2012/VZ-14227/2013/310/PMa,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „předseda Úřadu“) zamítl rozklad žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2012, č. j. ÚOHS-S410/2012/VZ-20680/2012/521/HKu, ve věci možného spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v rozhodném období (tedy ke dni 26. 10. 2009; dále též „zákon o veřejných zakázkách“), žalobcem coby zadavatelem při zadávání veřejné zakázky „*Dodávka nového HW a SW pro realizaci datových schránek*“ ve zjednodušeném podlimitním

řízení. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce se uvedeného deliktu dopustil tím, že nedodržel postup stanovený v § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách, neboť v zadávací dokumentaci odkazoval na obchodní firmu výrobce a specifická označení zboží, která platí pro určitou osobu za příznačná, což vedlo ke zvýhodnění určitých výrobků, ačkoli to nebylo odůvodněno předmětem veřejné zakázky, přičemž tento postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a žalobce již uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem na realizaci veřejné zakázky. Za spáchání správního deliktu žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 50 000 Kč. Předseda Úřadu se pak v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu ztotožnil s rozhodnutím žalovaného.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[2] Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že předmětná veřejná zakázka byla zadána v rámci projektu r. č. CZ-1.06/1.1.00/03.05952 integrovaného operačního programu „*Úprava elektronické spisové služby Českého báňského úřadu v návaznosti na systém datových schránek*“. Jejím předmětem byla dodávka hardware a software nezbytného pro zavedení datových schránek v rámci státní báňské správy. Typ serverů požadovaných v zadání veřejné zakázky byl stanoven „*Studii proveditelnosti*“ (na její straně 26). Ta byla vyplněna podle vzorové studie proveditelnosti zpracované Ministerstvem vnitra. Na vlastní studie proveditelnosti neobdržely jednotlivé rezorty žádné prostředky, proto musely použít studii vzorovou a v ní pouze doplnit žlutě označená pole. Užití vzorové studie proveditelnosti bylo podmínkou schválení žádosti.

[3] Náměstek ministra vnitra žalobci dopisem ze dne 22. 5. 2009 sdělil, že přidělená celková částka dotace (na kabeláž, HW, SW a elektronickou spisovou službu) bude činit 5 392 460 Kč, a že následné technické otázky je žalobce povinen řešit se Stálým výborem pro koordinaci Smart Administration. Všechny úpravy podmínek a jednotlivých parametrů tedy musely být projednávány a schvalovány odborníky v rámci výboru. Žalobce nebyl v uvedených oblastech dostatečně vybaven, proto takto postupoval. Jednou z podmínek vzorové studie proveditelnosti pak bylo i zpracování tzv. položkového rozpočtu. Ke zpracování takového rozpočtu pak bylo nutné uvést konkrétní výrobky s příslušnými cenami. Tato situace vyplynula i ze systému poskytnutí dotace, jejíž částka byla stanovena před vlastním zpracováním žádosti o dotaci. Částku navíc Ministerstvo vnitra stanovilo odhadem bez aktuálního vyhodnocení potřeb jednotlivých rezortů. U ostatních projektů Integrovaného operačního programu (dále též „IOP“) je přitom v rámci výzev určena minimální a maximální hranice poskytované dotace. V daném případě Ministerstvo vnitra vycházelo z počtu čísel jednacích v předchozím roce.

[4] Studie proveditelnosti podléhala jako součást žádosti o poskytnutí finančních prostředků ze strukturálních fondů schvalovacímu procesu v rámci Ministerstva vnitra. Dne 24. 6. 2009 provedl pracovník stálého výboru kontrolu a opravu čísel. Upravenou studii dále schválil architekt ministerstva a prošla schvalovacím procesem v rámci odboru strukturálních fondů Ministerstva vnitra. Byla v ní již uvedena později vytýkaná specifikace.

[5] Schválená studie proveditelnosti byla pro žalobce závazná a jí stanovené požadavky musely být promítnuty do zadání veřejné zakázky. Ve studii byl uveden server HP Pro Liant

ML350 G5. Po schválení studie byla zjištěna potřeba navýšení kapacity serveru. Navýšení kapacity bylo ústně odsouhlaseno zástupci výboru. Tento postup pak byl potvrzen jako správný i na jednání rezortů – příjemců dotace konaném dne 17. 6. 2011.

[6] V případě postupu vytýkaného žalobci mělo Ministerstvo vnitra dostatek kontrolních mechanismů k odhalení předmětného nedostatku již do doby schvalování projektu. Mohly být též uplatněny připomínky k realizaci v době schvalování ukončeného projektu před proplacením dotace, tj. do 31. 5. 2010, v té době byly všechny materiály včetně zadávací dokumentace zaslány ke kontrole ministerstva.

[7] Žalobce vždy dodržoval postupy dohodnuté s řídicím orgánem a vždy konal v dobré víře v metodické vedení Ministerstva vnitra a Stálého výboru pro koordinaci Smart Administration, od něhož se navíc nešlo odchýlit. Žalovaný však tuto skutečnost nezohlednil a přesto uložil žalobci pokutu.

[8] Požadavek žalobce na dodávku uvedeného hardware a software vycházel z principu maximální efektivity a hospodárnosti. Žalobce řešil vybavení i navazující povinnosti z oblasti datových schránek, např. přenášení faktur do Informačního systému státní pokladny. Tento požadavek vycházel z poznatků Ministerstva financí, u něhož je aplikace postavena na serveru Oracle. Z tohoto hlediska byl zvolen stejný typ serveru. Tímto řešením schváleným řídicím orgánem žalobce současně usiloval o zachování kontinuity již aplikovaných řešení.

[9] Požadavek na dodávku dalšího hardware (počítače, tiskárny) vycházel z ekonomického hlediska vybudování jednotného systému počítačů, tiskáren apod. To přináší možnost množstevních slev při nákupu náhradních dílů, tonerů, či oprav, které nelze zabezpečit IT pracovníkem žalobce. Jednotlivé typy hardware vycházely z požadovaného množství a z objemu přidělených finančních prostředků. Požadavek sjednocení hardwarového vybavení plynul z pozitivních zkušeností rezortu s podstatně vyspělejšími technickým vybavením.

[10] Zvoleným postupem nedošlo k porušení zásad postupu zadavatele dle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Požadované zboží je na trhu běžně dostupné a jeho dodávku může zajistit každý dodavatel v oblasti hardware a software. Bližší konkretizace předmětného zboží vyplývala především z podmínek pro přidělení finančních prostředků IOP. Odůvodňovaly ji též technické podmínky zadavatele. Všichni vyzvaní zájemci byli schopni požadavek žalobce na dodávku hardware splnit.

[11] Striktní dodržování příslušného ustanovení zákona o veřejných zakázkách se dostává do rozporu s § 14 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož musí být majetek státu využíván účelně a hospodárně. Dodané zboží konkrétního výrobce je pro žalobce ekonomicky výhodnější než zboží jiných, na trhu neznámých a nezavedených výrobců. Ekonomickou výhodnost přitom nelze spatřovat pouze v ceně dodaného zboží, ale především také v ekonomické náročnosti jeho následné údržby a užívání.

[12] Trh s počítačovou technikou je velmi nepřehledný. Zahrnuje celou řadu zcela neznámých dodavatelů (prodejců i výrobců), u nichž není zaručena dodávka kvalitního zboží, plně kompatibilního s již provozovaným vybavením, a zajištění kvalitního následného

servisu. Eliminovat tyto nekvalitní dodavatele je v podstatě nemožné, a to ani nastavením kvalifikačních předpokladů, ani podrobným vymezením předmětu dodávky a požadavků na následný servis. Dodaný hardware pak sice splňuje požadované technické parametry, ale jeho ne/kvalita se projeví až v průběhu užívání. Jestliže pak mezitím dodavatel ukončí činnost, nebo je nekorektní a neplní závazky ani pod hrozbou sankce, nelze uplatnit záruční opravy, čímž narůstají náklady na provoz hardware.

[13] Postup při zadávání předmětné veřejné zakázky nijak neovlivnil výběr nejvhodnější nabídky. To jednak s přihlédnutím ke způsobu jejího zadání ve zjednodušeném podlimitním řízení, jednak s ohledem na ekonomickou výhodnost zvolených produktů pro žalobce. Jedná se o nákup kvalitního zboží a je zajištěn bezproblémový servis v rámci zákaznické podpory přinášející další úspory nákladů.

[14] Žalovaný nepřihlédl k žádné z výše uvedených námitek. Rozhodl bez zohlednění širších souvislostí případu. Těmi byly zejména omezené finanční prostředky přidělené žalobci, nutnost zabezpečit veškeré úkony k plnění podmínek pro zavedení datových schránek, jakož i dobrá víra v metodické vedení ze strany příslušných orgánů. Při pořizování nového majetku musí zadavatel postupovat rovněž v souladu se zákonem č. 219/2000 Sb., a též podle projektu IOP, dle nichž je třeba zajistit pětiletou udržitelnost majetku. Proto je nutno požadovat takový majetek (hmotný i nehmotný), u něhož se předpokládá životnost bez dalších finančních výdajů.

[15] Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[16] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce v podstatě opakuje a dále rozvíjí argumenty, které uplatnil již v průběhu správního řízení. Správní orgány přezkoumaly žalobcovy námitky, avšak byly nuceny konstatovat, že žalobcem tvrzené důvody pro uvedení konkrétní obchodní značky v zadávací dokumentaci nejsou pro použití výjimky ze zákazu uvedení obchodní značky v zadávací dokumentaci relevantní a neumožňují žalobci porušit zákaz stanovený v § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách. Napadené rozhodnutí přitom vychází z právních názorů správních soudů týkajících se otázky zákazu použití obchodních značek v zadávací dokumentaci.

[17] S námitkami žalobce ohledně jeho postupu dle závazné studie proveditelnosti a pod dohledem dalších orgánů se předseda Úřadu vypořádal již v bodu 19. napadeného rozhodnutí. Pro zadavatele je při zadání veřejné zakázky primární závazný postup vymezený zákonem. Jakékoliv další okolnosti, za kterých žalobce zadávací dokumentaci zpracovával, jsou z pohledu žalovaného, tedy orgánu vykonávajícího dohled nad zadáváním veřejných zakázek, bezpředmětné. Žalobce tedy nemůže svůj nezákonný postup obhájit tím, že postupoval dle požadavků Ministerstva vnitra. Žalovaný v této souvislosti poukázal na usnesení Vlády České republiky č. 763 ze dne 11. 7. 2007, kterým vláda schválila Metodiku k používání některých všeobecných technických specifikací při zadávání veřejných zakázek na nákup osobních počítačů. Touto metodikou byl mimo jiné i žalobci, jakožto ústřednímu orgánu státní správy,

stanoven zákaz používání odkazů na ochranné známky, názvy výrobců či názvy výrobků a jiná obchodní označení u veřejných zakázek, při nichž dochází k technické specifikaci požadovaného vybavení. Tímto podzákoným právním předpisem tedy došlo ke konkretizaci ustanovení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách ve vztahu k žalobci a tento byl povinen se jím při zadání veřejné zakázky řídit.

[18] Pro žalobce v pozici zadavatele veřejné zakázky je rozhodující zákon o veřejných zakázkách a právní názory obsažené v rozhodovací praxi žalovaného, příp. správních soudů. Stanoviska jiných orgánů státní správy nemohou v řízení před žalovaným aprobovat nezákonnost jeho postupu. Při stanovení pokuty přitom žalovaný přihlédl i k polehčujícím okolnostem, zejména ke skutečnosti, že zadavatel nepostupoval zcela mimo režim zákona. Výše uložené pokuty je v dolní hranici možné sazby.

[19] Princip maximální efektivity a hospodárnosti, myšlenka vybudování jednotného systému, či běžná dostupnost daného zboží na trhu, neopravňovaly žalobce k porušení zákazu stanoveného v § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách. Výjimku z něj lze aplikovat pouze tehdy, pokud zadavatel není schopen objektivně popsat předmět veřejné zakázky s použitím obecných technických podmínek podle § 45 a § 46 zákona, což ovšem není případ předmětné veřejné zakázky, a pokud předmět veřejné zakázky odůvodňuje použití obchodní značky určitého dodavatele. Nastane-li taková situace, je zadavatel povinen v zadávací dokumentaci náležitě vysvětlit, proč je potřeba dodat zboží konkrétní značky. Žalobce však v zadávací dokumentaci, v průběhu správního řízení ani v žalobě žádné důvody, které by ospravedlňovaly porušení zákazu použít konkrétní obchodní značky pro specifikaci předmětu veřejné zakázky v zadávací dokumentaci, neuvedl.

[20] K námitce ohledně rozporu § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách a § 14 zákona č. 219/2000 Sb. se žalovaný vyjádřil v bodu 25. napadeného rozhodnutí.

[21] Žalovaný též nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nedošlo k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, neboť žalobce nezákonným způsobem omezil soutěž výrobců tím, že v zadávací dokumentaci požadoval výrobky pouze jednoho výrobce. Přestože v rámci zjednodušeného podlimitního řízení oslovil několik dodavatelů, kteří byli schopni zajistit dodávku požadovaných výrobků, neměli možnost nabídnout žalobci ekvivalentní zboží. Pokud by žalobce postupoval dle zákona a umožnil dodavatelům nabídnout zboží různých značek, někteří z nich mohli předložit nižší nabídkovou cenu a v zadávacím řízení mohla být uzavřena smlouva s vybraným uchazečem, který by předložil nejnižší nabídkovou cenu, jež mohla být nižší, než v realizovaném zadávacím řízení.

[22] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[23] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

[24] Soud se v dané věci zcela ztotožnil s právním hodnocením podaným předsedou Úřadu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Na argumentaci použitou předsedou Úřadu pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti rozkladových námitek a žalobních bodů.

[25] Projednávaná věc se týká postupu žalobce coby zadavatele při zadávání veřejné zakázky „*Dodávka nového HW a SW pro realizaci datových schránek*“. Podstatou sporu je přitom aplikace § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách žalovaným. Podle tohoto ustanovení *není-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, nesmí zadávací dokumentace, zejména technické podmínky, obsahovat požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, které platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, není-li popis předmětu veřejné zakázky provedený postupem podle § 45 a 46 dostatečně přesný a srozumitelný. Zadavatel v takovém případě umožní pro plnění veřejné zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení.*

[26] V této souvislosti nutno uvést, že zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení. Za její zpracování je plně odpovědný zadavatel a je povinen ho zpracovat dostatečně kvalitně a s patřičnou odborností tak, aby na jeho základě bylo možno podat odpovídající a především vzájemně porovnatelné nabídky.

[27] Pozitivní výčet minimálních náležitostí, které by měla zadávací dokumentace obsahovat, stanoví § 44 zákona o veřejných zakázkách. Dle odstavce 3 písmene b) uvedeného paragrafu jsou takovou náležitostí i technické podmínky, a to za předpokladu, že je to odůvodněno předmětem veřejné zakázky. Technickými podmínkami v případě veřejných zakázek na dodávky se rozumí vymezení konkrétních charakteristik a požadavků na danou dodávku a je nutné je stanovit a popsat objektivně a jednoznačně způsobem vyjadřujícím účel využití požadovaného plnění zamýšlený zadavatelem; současně nesmí být stanoveny tak, aby určitým dodavatelům zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely neodůvodněné překážky hospodářské soutěže (§ 45 odst. 1, 3 zákona o veřejných zakázkách).

[28] K tomu, aby se v praktické rovině nejednalo o pouhou proklamaci, stanoví § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách ve vztahu k zadávací dokumentaci (tedy nejen k technickým podmínkám) základní pravidlo, podle kterého zadavatel při zpracování zadávací dokumentace nesmí použít mj. odkazy na konkrétní obchodní firmy či specifická obchodní označení, jež platí pro určitou osobu za příznačná, ledaže by to bylo odůvodněno předmětem veřejné zakázky a pokud by popis předmětu veřejné zakázky nebyl dostatečně přesný a srozumitelný. V takovém případě však musí zadavatel výslovně připustit jakékoliv jiné obdobné řešení vyhovující jeho požadavkům na plnění předmětu veřejné zakázky.

[29] Jedná se o promítnutí zásady rovného přístupu k veřejným zakázkám a nediskriminace, která platí v oblasti veřejného zadávání dlouhodobě a je výslovně zakotvena v § 6 zákona o veřejných zakázkách. Smysl zásady rovného zacházení a její opačné polohy v podobě zakazu diskriminace, k němuž se v oblasti veřejných zakázek blíže vyjadřoval nejen zdejší, ale i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, publ.

pod č. 1771/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz), spočívá souhrnně řečeno v zajištění konkurence mezi dodavateli, umožnění hospodářské soutěže a tím také dosáhnutí efektivního nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů. Zadavatelé většinou nehospodaří s vlastními finančními zdroji a nemají tedy v obecné rovině žádnou motivaci k tomu, aby postupovali nanejvýš hospodárně. Při zadávání veřejných zakázek je tedy nutno zajistit, aby veřejné rozpočty byly spotřebovávány řádně a efektivně, na základě seriózního hodnocení nabídek a bez jakéhokoliv druhu zvýhodňování nebo protihodnoty finanční nebo politické. Konkurence nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu. Veškeré úkony zadavatele by proto měly být činěny takovým způsobem, aby zadávání veřejných zakázek bylo transparentní a byly při něm dodržovány zásady stejného zacházení a nediskriminace zájemců a uchazečů o veřejné zakázky.

[30] Právě proto je zadavatel povinen stanovit předmět plnění veřejné zakázky pomocí obecných specifikací např. technické specifikace jako je výkon a jeho parametry, charakter výrobku či funkce. K technické specifikaci prostřednictvím stanovení a provázání předmětu veřejné zakázky s určitým výrobcem či výrobkem, což je obecně velkým problémem zadávání veřejných zakázek, lze tedy přistoupit pouze a výhradně při splnění určitých striktně vymezených podmínek spočívajících ve zvláštnosti předmětu veřejné zakázky a v tom, že jeho popis stanovený obecnými technickými podmínkami plnění by nebyl přesný a srozumitelný. Pouze za těchto podmínek zadavatel může v zadávací dokumentaci odkázat na určitý konkrétní typ výrobku nebo značky např. pro bližší určení standardu jakosti či dalších vlastností výrobků.

[31] Těmto podmínkám však zadavatel nedostál. Navíc, i kdyby zákonem dané podmínky pro použití odkazu na konkrétní obchodní firmu či obchodní označení byly splněny, žalobce v rozporu se zákonem výslovně nepřipustil též dodávku zboží jiných kvalitativně a technicky obdobných řešení a vlastností. Tak přitom musí dle zákona učinit vždy.

[32] Žádný z důvodů uváděných žalobcem již v průběhu správního řízení a opakovaných v žalobě není opodstatněním pro jím zvolený postup.

[33] Zákon o veřejných zakázkách hovoří v § 44 odst. 9 zcela jasně. Takovým důvodem tudíž není vázanost žalobce předchozí studií proveditelnosti, schvalováním jednotlivých podmínek a parametrů odborníky v rámci stálého výboru, vázaností položkovým rozpočtem a v něm uvedenými konkrétními výrobky s příslušnými cenami, systémem poskytování dotace, či schvalovacím procesem v rámci Ministerstva vnitra. Tyto otázky byly pro žalobce podstatné vzhledem k dosažení jeho cíle – provedení projektu za dotační prostředky. Zde ovšem žalobce opomíjí svoji odpovědnost také za dodržení podmínek zákona o veřejných zakázkách.

[34] Této odpovědnosti se přitom nemůže „zbavit“ ani poukazem na dostatek kontrolních mechanismů k odhalení předmětného nedostatku u jiných subjektů (konkrétně u Ministerstva vnitra) již před schválením projektu. Nepodstatným je v tomto ohledu (tedy z hlediska odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu) i dodržování postupů dohodnutých s řídicím orgánem či postup v dobré víře v metodické vedení Ministerstva vnitra a Stálého výboru pro koordinaci Smart Administration.

[35] Kogentnímu požadavku zákona o veřejných zakázkách se pak nelze vyhnout ani tvrzením o postupu vycházejícím z principu maximální efektivity a hospodárnosti. Jak uvedeno již výše, ustanovení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách je jedním z odrazů tohoto principu spočívajícího na tom, že jeho cílů lze dosáhnout zejména transparentní soutěží. Soud má, ve shodě s žalovaným, za to, že předmětné ustanovení nijak žalobci nebrání v úsilí o zachování kontinuity již aplikovaných řešení či dosažení ekonomických výhod spojených s vybudováním jednotného systému hardwaru apod., byť zřejmě vyžaduje poněkud větší nároky na zadavatele při zpracovávání zadávací dokumentace.

[36] Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že zvoleným postupem nedošlo k porušení zásad postupu zadavatele dle § 6 zákona o veřejných zakázkách. Jak uvedly již správní orgány, problematickým bylo shledáno především to, že uchazeči nemohli nabídnout ekvivalentní plnění, čímž došlo ke zkreslení předmětného zadávacího řízení. Tento přístup současně mohl některé dodavatele úplně odradit od účasti v zadávacím řízení.

[37] Soud též neshledal, že by striktní dodržování § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách bylo v rozporu s § 14 zákona č. 219/2000 Sb. Obě dvě ustanovení mají v zásadě obdobný účel či cíl účelné a hospodárné vynakládání veřejných prostředků. Poukaz žalobce na ekonomickou nevýhodnost dodávky zboží od jiných než dosavadních, na trhu neznámých a nezavedených výrobců a dodavatelů je tvrzením zcela hypotetickým a souvisejícím právě s již zmiňovanou pečlivostí zadavatele při zpracování zadávací dokumentace.

[38] Současně má soud za to, že již samotné nedodržení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách ovlivnilo výběr nejvhodnější nabídky. Na tento závěr nemá vliv ani způsob zadání veřejné zakázky ve zjednodušeném podlimitním řízení, ani tvrzená ekonomická výhodnost zvolených produktů pro žalobce. Objektivní cíl zákona o veřejných zakázkách, k jehož dosažení slouží i citované ustanovení, byl postupem žalobce narušen.

V. Závěr a náklady řízení

[39] Soud tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[40] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu